

ΜΕΞΙΚΟ 86

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Σέζαρ Ντίαζ

Ηθοποιοί: Μπερενίς Μπεζό, Ματέο Λαμπέ,

Λεονάρδο Ορτίζγκρις, Χουλιέτα Εγουρόλα,

Φερμίν Μαρτίνες

Φωτογραφία: Βιρζίνι Σιρντέ

Μοντάζ: Αλέν Ντεσοβάζ

Μουσική: Ρεμί Μπουμπάλ

Χώρα: Βέλγιο (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 94'

Προβολή Δευτέρας: Ώρα 7.00 μ.μ.

Προβολή Τρίτης: Ώρα 9.30 μ.μ

Έχει διακριθεί με 2 υποψηφιότητες.

Αγωνιώδης εκ κατασκευής και με μια αξεπέραστη Μπερενίς Μπεζό, πρόκειται για μια ταινία που φανερώνει τα βαθύτερα διλήμματα κάθε επανάστασης.

Η Μπερενίς Μπεζό, έχοντας και η ίδια το τραύμα της εξορίας (οι γονείς φυγαδεύτηκαν από την Αργεντινή και κατέφυγαν στη Γαλλία για να ξεφύγουν από τη δικτατορία) αποτυπώνει με ευαισθησία το συνεχές δίλημμα της Μαρίας ανάμεσα στην οικογένεια και την πολιτική στράτευση. Παρ' όλα αυτά, η πορεία της ηρωίδας μοιάζει προβλέψιμη.»

Μετά τη δολοφονία του συζύγου της, η Μαρία, μια επαναστάτρια από τη Γουατεμάλα αναγκάζεται να φύγει από τη χώρα, αφήνοντας πίσω τον νεο-

γέννητο γιο της. Δέκα χρόνια αργότερα, το 1986, βρίσκεται στο Μεξικό, συνεχίζοντας να συμβάλλει με κάθε τρόπο στην επανάσταση. Ο ερχομός του γιου της στην πόλη συμπίπτει με μια αποστολή που αφήνει την ταυτότητά της αρκετά εκτεθειμένη και, πάνω που αποφασίζουν να μείνει ο γιος της μόνιμα μαζί της, η ίδια υποψιάζεται ότι την παρακολουθούν. Τώρα, για να μη ναυαγήσει το σχέδιο και κινδυνεύσει η ζωή εκείνης και του παιδιού της, καλείται να πάρει μια δύσκολη απόφαση: να απομακρύνει τον γιο της για ακόμη μια φορά ή να σταματήσει να είναι μέρος του αγώνα.

Η ερμηνεία της **Μπερενίς Μπεζό** φωτίζει όλη την ιστορία, δίνοντας φωνή σε μια πολυδιάστατη ηρωίδα, με τεράστια προσωπικά και ηθικά διλήμματα. Το ιστορικό υπόβαθρο της ταινίας είναι το κατάλληλο έδαφος πάνω στο οποίο χτίζεται μια ιστορία με επίκεντρο ένα ζήτημα που δεν θίγεται συχνά, ότι δηλαδή, **ο κάθε επαναστατικός αγώνας κρύβει τις προσωπικές θυσίες των μελών της**, που δεν παίρνονται πάντα ελαφρά τη καρδιά. Ο σκηνοθέτης, ο οποίος **εμπνεύστηκε από προσωπικά βιώματα** για να γράψει το σενάριο (ήταν, θα λέγαμε, ο γιος της ιστορίας), τοποθετεί έξυπνα την ταινία στο Μεξικό του 1986, όπου φιλοξενήθηκε το Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου. Συμβαίνει, έτσι, ένα γεγονός που στρέφει όλα τα βλέμματα στη χώρα, όσο στη γειτονική Γουατεμάλα συνεχίζεται ο αιματηρός εμφύλιος πόλεμος.

Κι αν ένα αίσθημα επικρατεί των υπολοίπων, τότε αυτό είναι σίγουρα η **αγωνία**. Η σκηνοθεσία

μαζί με τη μουσική επένδυση και τον μονταζιακό ρυθμό, δημιουργούν μια τεταμένη ατμόσφαιρα, σε βαθμό που αξίζει να χρησιμοποιηθεί η τετριμμένη φράση “**σου κόβει την ανάσα**”. Και μάλλον αυτό που ευθύνεται περισσότερο για αυτή την επιτυχία είναι ότι η ιστορία έρχεται πολύ πιο κοντά στον ρεαλισμό σε σχέση με ταινίες που ξέρουμε ότι όσα είδαμε δεν θα είχαν συμβεί ποτέ στ’ αλήθεια!

ΦΩΤΕΙΝΗ ΝΙΚΟΛΙΤΣΑ

Γουατεμάλα, 1976. Η αντιστασιακή Μαρία κρατά το νεογέννητο αγοράκι της αγκαλιά, όταν βλέπει από το παράθυρο τη δολοφονία του άντρα της από τους ασφαλίτες. Οι σύντροφοι της το ξεκαθαρίζουν: πρέπει τώρα να φυγαδευτεί στο Μεξικό, αφήνοντας πίσω το μωρό της. Είναι πολύ επικίνδυνο -για όλους- να πιαστεί με τον μικρό Μάρκο: οι βασανιστές της Χούντας έτσι αποσπούν πληροφορίες. Οι μητέρες λυγίζουν μπροστά στην απειλή ότι κάποιος θα βλάψει τα παιδιά τους.

Μεξικό 1986. Η Μαρία -πλέον «Χούλια»- φέρνοντας διαφορετικές περσόνες εργάζεται ως διορθώτρια σε εφημερίδα, όπου προσπαθεί να περνάει άρθρα που ρίχνουν φως στη δικτατορία της χώρας της. Συνεχίζει τον μυστικό της αγώνα από μακριά, κι είναι ακόμα επικίνδυνος: μπροστά στα μάτια της, -στο δρόμο και μέρα μεσημέρι- εκτελούν τον σύντροφο που της προσκόμισε ένα φάκελο με πληροφορίες για τις δολοφονίες και τους βασανισμούς των ακτιβιστών στη Γουατεμάλα τα τελευταία χρόνια.

Η Μαρία έχει ξαναφτιάξει τη ζωή της στο πλευρό του Μιγκέλ, ενός ακόμη αντιστασιακού αγωνιστή, ενώ η μητέρα της της φέρνει να βλέπει τον Μάρκο σε μυστικές επισκέψεις μέσα στα χρόνια. Το παιδί όμως δεν γνωρίζει την μητέρα του ως μητέρα - η γιαγιά του το μεγάλωσε. Για αυτό σοκάρεται όταν οι δυο γυναίκες του ανακοινώνουν ότι θα μείνει στο Μεξικό πια. Η γιαγιά είναι άρρωστη και δεν μπορεί να τον φροντίζει. Η αντίδραση του στην νέα κατάσταση είναι παρόμοια με του Αρχηγού: και πάλι η Μαρία επιλέγει να ζωγραφίσει έναν στόχο στην πλάτη της. Μητρότητα κι αντίσταση δεν συνδυάζονται. Μπορεί να μην αμφισβητούμε τον ρόλο ενός επαναστάτη πατέρα, αλλά τι γίνεται με μια επαναστάτρια μητέρα;

Αυτό το ερώτημα θέτει ο Σέζαρ Ντίαζ, γράφοντας και σκηνοθετώντας τη δεύτερη ταινία μυθοπλασίας του. Όπως και στην πρώτη του («Οι Μητέρες Μας», Χρυσή Κάμερα στις Κάννες το 2019), αλλά και στα ντοκιμαντέρ του, στο επίκεντρο βρίσκεται η 36χρονη δικτατορία της Γουατεμάλας (1960-1996) και οι βαθιές πληγές που άφησε στον λαό της χώρας.

Το «Μεξικό 1986» (ο ειρωνικός τίτλος που θέλει όλο τον πλανήτη να ζει το πανηγύρι του Μουντιάλ, αγνοώντας ότι λίγο πιο δίπλα άνθρωποι βασανίζονταν κι εκτελούνταν από μία ανελέητη Χούντα

στρατιωτικών) είναι εν μέρει αυτοβιογραφικό: η αντιστασιακή μητέρα του το είχε σκάσει για το Μεξικό, αφήνοντας τον -3 ετών- στα χέρια της γιαγιάς του. Κι ένα μικρό παιδί δεν καταλαβαίνει από επαναστάσεις. Μόνο ότι η μητέρα του τον εγκατέλειψε.

Η Μπερενίς Μπέζο, έχοντας και η ίδια το τραύμα της εξορίας (οι γονείς φυγαδεύτηκαν από την Αργεντινή και κατέφυγαν στη Γαλλία για να ξεφύγουν από τη δικτατορία) αποτυπώνει με ευαισθησία το συνεχές δίλημμα της Μαρίας ανάμεσα στην οικογένεια και την πολιτική στράτευση. Παρ’ όλα αυτά, η πορεία της ηρωίδας μοιάζει προβλέψιμη, ενώ το σενάριο του Ντίαζ δεν καταφέρνει να δώσει το απαιτούμενο βάθος στην ιστορία, ακόμη κι αν αυτή είναι ριζωμένη σε πραγματικά γεγονότα. Το σασπένς του πολιτικού θρίλερ εξαντλείται σε 1-2 σκηνές δράσης γυρισμένες αριστοτεχνικά, κι όχι στην εγκεφαλική και συναισθηματική μας σύνδεση με την Μαρία - τον αγώνα και τις αγωγίες της.

ΠΟΛΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

Με φόντο την ταραγμένη πολιτική ιστορία της Γουατεμάλας -που θυμίζει λίγο πολύ αυτή ολόκληρης της Νότιας Αμερικής-, ο Σέζαρ Ντίαζ (Οι μητέρες μας) κοιτάζει αναστοχαστικά τα προσωπικά του βιώματα για να αφηγηθεί την ιστορία μιας μητέρας που επανενώνεται με τον μικρό γιο της μετά από χρόνια εξορίας στο Μεξικό. Δέκα χρόνια μετά τη φυγή της από τη χώρα εξαιτίας της πολιτικής της δράσης, η Μαρία θα βρεθεί ξανά με τον γιο της Μάρκο και θα έρθει αντιμέτωπη με μια εξαιρετικά δύσκολη επιλογή: Να συνεχίσει τον αγώνα της ή να αφοσιωθεί στον ρόλο της μητέρας που είχε μέχρι τώρα αφήσει στην άκρη. Μια ταινία για τις προσωπικές αποφάσεις και θυσίες, για τους περίπλοκους δεσμούς της αγάπης και της μητρότητας και το σημείο όπου το προσωπικό και το πολιτικό συγκρούονται. Με μια σπουδαία ερμηνεία από την Μπερενίς Μπέζο στον πρωταγωνιστικό ρόλο και με την αγωνιώδη ανάσα ενός πολιτικού και συναισθηματικού θρίλερ να δίνει τον τόνο, το Mexico 86 λειτουργεί σε πολλά επίπεδα, μα πρώτα απ’ όλα σε αυτό ενός σινεμά που μας αφορά.

TIFF65

CESAR DIAZ

Ο Σέζαρ Ντίαζ γεννήθηκε στη Γουατεμάλα το 1978. Αφού σπούδασε στο Μεξικό και το Βέλγιο, παρακολούθησε το εργαστήριο σεναρίου της La Fémis στο Παρίσι. Για πάνω από 10 χρόνια, εργάζεται ως μοντέρ σε ταινίες μυθοπλασίας και ντοκιμαντέρ. Για τις ταινίες του έχει κερδίσει 11 βραβεία και 16 υποψηφιότητες. Το Our Mothers (2019) ήταν η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του, ενώ το Mexico 86 (2024) είναι η δεύτερη. **Φιλμογραφία:** 2010 Why Do Humans Burn? (ντοκ), 2014 Territorio Liberado (ντοκ), 2019 Our Mothers, 2024 Mexico 86.